

[Ove Munch.]

reslået træffer foranstaltninger til etablering af en bedre uddannelse. Jeg kan i øvrigt tilslutte mig de bemærkninger, der blev fremført af den foregående ordfører om forholdet mellem denne uddannelse og de statsautoriserede revisorers uddannelse.

Derudover er der problemet med at få en sortering af de revisionsfirmaer, man har i forvejen, og det forekommer mig, at det er meget kategoriske vurderinger, der ligger til grund for forslaget. Ministeren siger i sin fremsættelse, at der findes helt uegnede revisorer, som er til skade for samfundet. Det er en kategorisk vurdering, som jeg ikke har baggrund for at kunne tage stilling til; jeg kan med de begrænsede forudsætninger, jeg har, ikke vurdere, om det er rigtigt. Jeg mener, at man i udvalget bør forsøge at få problemets omfang nærmere belyst.

Hvad angår disse revisorers betegnelse og det øvrige indhold i forslaget, vil jeg sige, at jeg møder med velvilje, men ikke er helt overbevist om, at det har den rigtige facon. Det er muligt, at man kunne finde andre måder at gøre det på; f. eks. kunne man måske lave noget, man kunne kalde revisorer med møderet for skattevæsenet eller noget i den retning, fordi det vel netop er ud fra skattevæsenets vurdering af kvaliteten af den bistand, der ydes, at man får sorteringen af disse revisionsfirmaer.

Handelsministeren (Knud Thomsen): Jeg må takke ordførerne for en overordentlig velvillig modtagelse stort set af både hovedindhold og enkeltheder i dette lovforslag, som jo også meget nøje følger forslaget fra det sagkyndige udvalg, som har arbejdet med sagen siden 1967.

Jeg har kun ganske få bemærkninger at gøre. Jeg tror ikke, at vi, som hr. Ove Munch foreslår, kan bruge betegnelsen revisorer med møderet for skattevæsenet, for jeg tror — men jeg er ikke sikker — at næsten enhver har møderet for en anden for skattevæsenet; derved ville vi altså i grunden sige noget, som ikke betød noget som helst.

Navnespørgsmålet er blevet tangeret, og jeg giver hr. Jens Frandsen ganske ret i, at udvalget har vredet hjernen bl. a. ved Dansk Sprognævns og forskellige andre organers hjælp og opstillet næsten alle tæn-

kelige muligheder. Jeg kan ikke se, at man kan fjerne navnet revisor fra den titel, vi drøfter her, og jeg kan trods ærlig tankevirkosomhed ikke selv komme problemet nærmere, end at det synes at være det fornuftigste; idealet opnår man jo sjældent, men får man under udvalgsarbejdet en lys idé, kan den jo drøftes.

Dernæst har både hr. Axel Ivan Pedersen, hr. Nordqvist og hr. Ove Munch været inde på spørgsmålet om uddannelsen og forholdet til den talmæssigt set betydelig mindre gruppe af statsautoriserede revisorer og peget på nogle forhold i den henseende, mest udførligt måske hr. Nordqvist, men jeg tror i og for sig, hr. Nordqvists tankegang også dækkede hr. Axel Ivan Pedersens. Det er den, at vi naturligvis må sikre os, at den revisorgruppe, der opstår, såfremt lovforslaget gennemføres — hvad jeg må forstå er folketingets hensigt — ikke på nogen måde overflødiggør de statsautoriserede revisorer, som samfundet gennem lovgivningen har tildelt en hel del specielle hverv, og som erhvervslivet i højeste grad har brug for med det høje stadi, der er opretholdt inden for de statsautoriserede revisorers kreds og for deres uddannelse. Jeg kan godt se, at der kan ligge et problem i, at den gruppe, som nu lovfæstes her, ligesom kan blokere den naturlige tilgang til de statsautoriseredes rækker. Jeg deler absolut interessen for, at dette ikke bliver tilfældet, således at der finder en naturlig rekruttering sted, og jeg er enig med hr. Nordqvist i, at en del af denne rekruttering jo netop i fremtiden burde kunne finde sted fra de mere driftige blandt de registrerede revisorer.

Nu har jeg jo ikke kunnet tage standpunkt her ved første behandling til dette spørgsmål i enkeltheder, men så vidt jeg er vidende om, eksisterer der en overgangsordning for uddannelsen af de statsautoriserede revisorer, og jeg er villig til — jeg tror nemlig, det kan gøres administrativt — at forhandle med de interesserede parter til anden side, idet man jo fornuftigvis må høre alle i den sag og se, om der ikke ville være interesse for at gøre bestemmelserne i overgangsordningen til noget permanent eller gøre overgangsperioden så lang, at man kan nå at drage de fornødne erfaringer, uden at man kommer til at afbryde den